

i Øjeblikket, at kunne skyde dette Hensyn til Statens Finanser til Side og være den rundelige Velgører, men jeg tror ikke, det gaar an. Mig forekommer det, at der er faldet saa manende Ord fra Finansministerens Side, at det vilde være uforsvarligt handlet af dette Ting at sidde dem overhørig. Den højtærede Indenrigsminister hævdede, at Finansministeren har billiget de Bevillinger, her stilles Forslag om, altsaa godkendt, at der nu anvendes godt 250 Mill. Kr. i indeværende Aar paa Indenrigsministeriets Budget. I mine tidligere Udtalelser har jeg imidlertid paa- vist, at det var et noget andet Beløb, den højtærede Finansminister gik ud fra, da han her stillede Forslag om og fik Tilslutning til Udskrivning af de Skatter, som han ansaa for nødvendige til at dække Behovet, det var nemlig 50 Mill. Kr. mindre, og selv i en Tid som denne, hvor vi er vante til at regne med store Tal, er det dog alligevel et Beløb. Man vil sikkert ikke have undgaaet at lægge Mærke til, at Finansministeren i sine Taler, saavel ved Fremsættelsen af Skattelovforslagene som ved Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget nu forleden, i en ejendommelig Grad kredsede omkring det indenrigsministerielle Budget, og da han kom ind paa Muligheden af, at de finansielle Rammer kunde blive sprængt, kredsede han ogsaa om det indenrigsministerielle Budget. Jeg tror ikke, de har Ret, som mener, at Finansministeren har skildret Tilstanden for mørkt. Den Udtalelse, som Finansministeren sluttede sin Tale med, da han fremlagde Finanslovsforslaget, gik ud paa, „at den finansielle Stilling er overmaade vanskelig, meget egnet til at vække Bekymring og i alt Fald manende til en forsigtig Overvejelse af enhver kommende Udgift.“ Dette er sikkert ikke at gøre os ringere, end vi er; det er efter min Mening en nøgtern Bedømmelse af de faktiske Forhold, og hvad der nu end kan siges Regeringen paa, saa tror jeg ikke, man kan sige om den, at den har drevet en for forsigtig eller en for fremsynet Finanspolitik, og det er for øvrigt heller ikke første Gang, at Finansministeren har talt manende Ord til os. Han har ogsaa ved en tidligere Lejlighed talt om, at man maatte bort fra den Sædvane, at naar Vælgerne kaldte, sprang Rigsdagsmændene og med dem Millionerne. Det kan ikke gaa i Fremtiden, sagde Finansministeren, selv vigtige Reformer maa vente, thi vi har ikke Raad til dem. I Forbindelse med det samme Spørgsmaal

kom Indenrigsministeren nu ind paa at anstille nogle Betragtninger over, at vi hverken finansielt eller socialt havde Raad til at lade være, og vi har tidligere fra samme Side hørt Tjenestemændene anført overfor dette Ting, hvis man ikke ekspedit gennemførte en Lønningslov. Jeg synes, man maatte forstaa denne Indenrigsministerens Udtalelse saaledes, at den i Grunden var en Appel til Utilfredsheden i de i Forvejen urolige Kredse, og jeg synes, dette var baade ubetimeligt og upaakrævet. Naar man er enig om at ville yde Hjælp overalt, hvor Hjælp er paakrævet, og kun hævder, at ogsaa under Hensyn til Statens Finanser er Tiden nu inde til, at man ophører med at yde Hjælp ogsaa til de rige, synes jeg ikke, at der er Baggrund for en Appel til Utilfredsheden.

Der er sagt om Venstres Stilling til Spørgsmaalet om Ydelse af Dyrtidshjælp, at den har været svingende: paa een Tid vilde vi kun hjælpe de vanskeligst stillede, paa en anden Tid vilde vi yde Hjælp til alle og nu igen kun til de vanskeligst stillede. Dette er rigtigt, men det gælder for øvrigt alle Partier, alle har indtaget en skiftende Stilling til dette Spørgsmaal, netop fordi Forholdene har været i høj Grad skiftende, og det er naturligvis Rigsdagens Pligt at tage Hensyn til disse skiftende Forhold. Tidligere var der ikke foregaaet nogen Lønstigning, og tidligere havde Staten lettere ved baade gennem Laan og gennem Skatter at øge sine Indtægter, end den har nu. Begge Dele maa der tages Hensyn til.

Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen), der ogsaa talte om, hvem der bar Skylden for det, vi nu har gennemlevet, og som sagde, at Arbejderne kunde i hvert Fald ikke have nogen Skyld herfor. Nu er det vist meget vanskeligt at afgøre, hvem Skylden rettelig hviler paa. En Undersøgelse er jo i denne Tid i Gang, og om man finder ud af, hvem der har Skylden, ved jeg ikke, men sikkert er det dog, at det ærede Medlems Partifæller i Tyskland paa en enkelt Undertagelse nær alle som een stemte for den første store Krigsbevilling og, man kan vel sige, lagde deres Haand i Kejserens og tog Bøssen paa Nakken. Men i øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa en Undersøgelse af, hvis Skylden er. Lad nu dem tumle med det, som for Tiden beskæftiger sig dermed.

Jeg udtalte i Gaar nogen Tvivl om, hvorvidt de store Statstilskud nu virkelig